

laudis & honoris, qui digniorem non efficit, sed supponit, qui constantem voluptatem parere nequit, nisi ab intelligente & integro iudice tribuatur.

§. 258.

Arrogantem praeterea abstergere debet, Quae quod 1. periculi & invidiae plenum est, a- contra-
lios quosque infra se ponere & contemnere: arro-
quod 2. non nisi imbecillis est ingenii signum, gantiam?
gloriam quaerere ex iis, quae nostra non sunt,
nec nostro labore parta, quae perinde cum
vitio ac virtute coniuncta esse possunt, nec
vere beatos efficiunt.

CAPVT V.

DE FORTITVDINE ET OPPOS.

TIS EI VITIIS.

§. 259.

Fortitudo est virtus dirigens iuxta legem na- Quid
turae hominis actiones circa imminetia forti-
pericula; vnde & metum moderatur & teme- tudo?
ritatem cohibet.

§. 260.

Aduersus fortitudinem defectu & excessu Quae
su peccatur; nempe peccat 1. qui pericula opposi-
reformidat adire, cum officia in Deum, in ta vitia?
alios aut se ipsum adire illa exigunt; qui
defectus vitium est, atque *timiditas* audit:
peccat 2. qui nulla urgente necessitate, aut
exigente honesta causa periculis se exponit;
qui excessus *audacia* vel *temeritas* dicitur.

§. 261.

§. 261.

Quae
notae
viri
fortis?

Fortitudini non solum in bello, sed etiam in reliquis vitae negotiis locus est; at vero fortis 1. non se offert periculis, nisi necessitas aut officium aliquod id postulet; ut sunt pietas in Deum, patriam, patriae patrem, parentes, amor proximi &c.: fortis 2. non adit sponte pericula, nisi spe felicitis euentus ductus; fortis 3. ceterum pericula promte & alacriter adit,

§. 262.

Quae
species
fortitudinis?

Ad fortitudinem *constantia* seu patientia & *moderatio animi* referuntur: prior actiones iuxta legem naturae dirigit in fortuna aduersa; & apparet praecipue ex eo, si animus in aerumnis tranquillus semper sit: posterior hominem dirigit in fortuna prospera. Constantiae *puffillanimitas*, quae saepe in desperationem degenerat: moderationi *insolentia*, *elatio animi*, *superbia* &c. aduersatur.

§. 263.

Quae
motiua
ad patientiam?

Ne homo aduersa fortuna nimium deprimatur, deque tranquilli animi statu deiciatur, magni momenti erit, si cogitet 1. mala esse eiusmodi, ut nulla nostra prudentia, nullis viribus declinari possint: si cogitet 2. Dei providentiam, ut cacterarum rerum, ita fortunae aduersae quoque dominam esse, cui nos totos quantos permittere debemus: si cogitet 3. puffillanimitate & gemitibus nihil profici, neque leniri malum, sed

fed potius intolerabilius euadere: si 4. sua cum aliorum malis grauioribus comparet.

§. 264.

Prospera fortuna vtens contra retineri ab elatione animi potest, si 1. cogitet fortunae secundae inconstantiam, cuius frequentissima exempla praebent historiae: si 2. cogitet, insolentia & animi elatione inuidiam atque odium aliorum passim conciliari: si 3. cogitet ludibrium, cui exponetur, si ex alto deciderit.

Quae aduersus elationem?

C A P V T VI.

DE IVSTITIA, MANSVETVDINE, VERACITATE, AC TACITURNITATE.

§. 265.

Iustitiae nomine intelligitur aut complexio virtutum omnium; vnde iustus dicitur, qui omnes leges obseruat: aut virtus seu constans voluntas ius suum cuique tribuendi; atque de hac posteriore hic agemus.

Quid iustitia?

§. 266.

Iustitia in *distributiuam* & *commutatiuam* dispescitur. Distributiuam praemia & poenas pro varia personarum & actionum conditione constituit: commutatiua in permutationibus, pactis & contractibus ius suum cuique tribuit, nulla personarum ratione habita, sed solius aequalitatis.

Quotuplex?

§. 267.